

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ για την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ στην κρίση

Η μόνη προοπτική που προσφέρει η αστική τάξη είναι η χωρίς τέλος εξαθλίωση

Σήμερα, η εργατική τάξη βρίσκεται αντιμέτωπη με τη μεγαλύτερη επίθεση εδώ και δεκαετίες στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της. Οι κεφαλαιοκράτες απαντάνε στην πτώση των ποσοστών κέρδους βαθαίνοντας την εκμετάλλευση των εργαζόμενων με τη δραματική χειροτέρευση αμοιβών και όρων εργασίας. Ταυτόχρονα, βρίσκουν διέξοδο για τα συσσωρευμένα κεφάλαιά τους τοποθετώντας τα σε κρατικά ομόλογα και απαιτώντας το ξεζούμισμα των λαϊκών στρωμάτων για να εξασφαλιστούν τα κεφάλαια και τα κέρδη τους. Η τάξη των κεφαλαιοκρατών έχει δώσει απάντηση στην κρίση και κάνει αυτό που είναι σύμφωνο με τα συμφέροντά της. Φορτώνει τα βάρη της κρίσης στην εργατική τάξη και τα μεσαία στρώματα για να διατηρήσει τα προνόμιά της. Βαφτίζει το ταξικό της συμφέρον «εθνικό συμφέρον» και βάζει τα κόμματά και την κυβέρνηση της να εφαρμόσουν την πιο επιθετική αντεργατική πολιτική. Αξιοποιεί τους πράκτορες της στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα για να καθηλώσει στην αδράνεια τους εργαζόμενους και να εξασφαλίσει κοινωνική ειρήνη. Εντείνει την καταστολή απέναντι στο εργατικό κίνημα, αξιοποιώντας κρυφούς και φανερούς μηχανισμούς.

Έτσι, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τη στήριξη ΝΔ και ΛΑΟΣ, κατακρεουργεί τα εργατικά δικαιώματα με τη μείωση μισθών, την απελευθέρωση των απολύσεων, την κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, προσφέροντας στους κεφαλαιοκράτες το χαμηλό εργατικό κόστος που έχουν ανάγκη για να διατηρήσουν την ανταγωνιστικότητα και τα κέρδη τους. Ληστεύει τους εργαζόμενους με την άγρια φορολόγηση, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, τη μείωση στις συντάξεις, τη στέρση πόρων από την ικανοποίηση των αναγκών σε υγεία, παιδεία, κοινωνικές υπηρεσίες για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των ελλήνων και ξένων κεφαλαιοκρατών – δανειστών.

Κρίσιμος κρίκος το ζήτημα του δημόσιου χρέους

Η επίλυση οποιουδήποτε άμεσου προβλήματος της εργατικής τάξης συναρτάται από την αστική τάξη και το κράτος της με το πρόβλημα της εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους, της ανόδου της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας και της μείωσης των ελλειμμάτων. Κατά συνέπεια, **η άμεση ικανοποίηση των οικονομικών αιτημάτων των εργατοϋπαλλήλων και των εργαζόμενων μικροαστών** (εργασία, αξιοπρεπείς αποδοχές, μισθοί και συντάξεις, μείωση του χρόνου εργασίας και του εργάσιμου βίου, διαγραφή ή ρύθμιση χρεών, δυνατότητα δανεισμού με μικρά επιτόκια κλπ.) **εξαρτάται από τη μονομερή διαγραφή ή τη συνέχιση της εξυπηρέτησης του χρέους.** Με τα σημερινά οικονομικά και δημοσιονομικά δεδομένα, η ακολουθούμενη πολιτική αυξάνει συνεχώς το χρέος, ακυρώνει οποιαδήποτε αξιόλογη αναπτυξιακή παρέμβαση του κράτους, καθιστά όνειρο θερινής νυκτός την περιλάλητη «παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας» υπέρ του εργαζόμενου λαού, διευκολύνει την οικονομική λεηλασία του δημόσιου πλούτου από τους Έλληνες και ξένους δανειστές, και επιταχύνει την πτώση του βιοτικού επιπέδου του εργαζόμενου λαού. Γίνεται πλέον κατανοητό από δυνάμεις της Αριστεράς και από μεγάλο τμήμα εργαζόμενων ότι το ζήτημα του χρέους είναι το πλέον κομβικό ζήτημα της τρέχουσας πολιτικής συγκυρίας. Οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στην εργατική τάξη και οι πρωτοπόροι αγωνιστές του εργατικού κινήματος παίρνουν θέση ενάντια στην εξυπηρέτηση των απαιτήσεων των δανειστών. Οι δυνάμεις αυτές έχουν υποχρέωση να διατυπώσουν άμεση πρόταση αγωνιστικής διεκδίκησης και πολιτικής διεξόδου με βάση τα εργατικά συμφέροντα.

Η καπιταλιστική κρίση – μήτρα της επανάστασης

Η κρίση που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας, κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, βάζει στην ημερήσια διάταξη την πάλη για τον σοσιαλισμό – κομμουνισμό. Θέση της κομμουνιστικής οργάνωσης ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ είναι ότι για τη ριζική λύση των προβλημάτων της εργατικής τάξης, για μια ανθρώπινη και δημιουργική διαβίωση που στερείται σήμερα η πλειοψηφία του πληθυσμού, μόνη λύση είναι η επανάσταση. Κανένας δεν μπορεί να μας απαλλάξει απ' την ανεργία, τη φτώχεια, τους πολέμους και τη δυστυχία, στο έδαφος του καπιταλισμού, γιατί αυτά είναι αποτέλεσμα και εσωτερική ανάγκη του συστήματος. Δεν μπορούν να μας σώσουν ούτε οι καλοκάγαθες προθέσεις κάποιων αριστερών που βάλθηκαν να εξωραΐσουν τον καπιταλισμό νομίζοντας ότι μπορεί να υπάρξει στα πλαίσια του συστήματος πολιτική που, χωρίς να καταργεί το καπιταλιστικό κέρδος, θα βάζει τους ανθρώπους πάνω απ' αυτό.

Η **σοσιαλιστική επανάσταση** είναι η βίαιη ανατροπή της κυριαρχίας του κεφαλαίου (μονοπωλιακού και μη μονοπωλιακού), είναι το τσάκισμα του αστικού κράτους και των μηχανισμών του και η αντικατάσταση του απ' την εργατική δημοκρατία, τη **δικτατορία του προλεταριάτου**. Την ανώτερη μορφή πολιτικής δημοκρατίας που μπορεί να υπάρξει και στηρίζεται στην αυτοοργάνωση και αυτοδιοίκηση της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, που συγκροτούν τα όργανα και τους θεσμούς του κράτους τους σε παραγωγική βάση, με αιρετότητα και ανακλητότητα των εκπροσώπων και όλων των κρατικών λειτουργιών και πληρωμή τους με το μέσο εργατικό μισθό. Η νικηφόρα εργατική τάξη αξιοποιεί την ταξική της κυριαρχία και εξουσία, απαλλοτριώνει την καπιταλιστική ιδιοκτησία, μεταφέρει τα κυριότερα μέσα παραγωγής στα χέρια του εργατικού κράτους, οργανώνει την παραγωγή στη βάση του δημοκρατικού κεντρικού κρατικού σχεδιασμού για την ολόπλευρη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την αύξηση του κοινωνικού πλούτου. Βελτιώνει το βιοτικό και μορφωτικό επίπεδο των πλατιών λαϊκών μαζών, προσελκύει τους εργαζόμενους στο έργο της διακυβέρνησης. Κι όταν υπάρξουν όλες οι αναγκαίες προϋποθέσεις και η επανάσταση κυριαρχήσει παγκόσμια ή τουλάχιστον στις βασικές χώρες του καπιταλισμού οι επαναστατικοί μετασχηματισμοί οδηγούνται στο τέρμα τους, το κράτος απονεκρώνεται, οι τάξεις καταργούνται, κατακτιέται η **σοσιαλιστική–κομμουνιστική κοινωνία** των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών.

Ο δρόμος της επανάστασης είναι σήμερα πιο επίκαιρος από ποτέ. Ο ρεφορμισμός, ο οποίος κυριάρχησε στο κίνημα για πολλά χρόνια, αποδεικνύεται πλέον αναποτελεσματικός, είτε στην συναινετική είτε στην αγωνιστική εκδοχή του, αδυνατεί όχι μόνο να επιτύχει αλλά και να περισώσει και τις στοιχειώδεις ακόμα κατακτήσεις των εργαζομένων. Έχει επίσης χάσει πλέον το ρόλο να καταθέτει προτάσεις, τύπου «κοινωνικού συμβολαίου», για την αποτελεσματικότερη λειτουργία του συστήματος. Η παραμικρή πλέον κατάκτηση τείνει ν' αποτελέσει ζήτημα επαναστατικής πάλης, τείνει να επιτευχθεί δηλαδή με την πάλη που αμφισβητεί συνολικά την ιδιωτική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και το αστικό κράτος – τη δικτατορία της αστικής τάξης. Η πάλη για κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής, υπό τον έλεγχο της εργατικής τάξης και η δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων αποτελούν την απάντηση στην ανικανότητα του καπιταλισμού να καλύψει όλες τις σύγχρονες ανάγκες της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων.

Πολιτική ενότητα για εργατική απάντηση

Οι σκοποί μας και οι θέσεις μας είναι καθαρές. Δηλώνουμε ανοιχτά ότι οι σκοποί μας δεν

πρόκειται να πραγματοποιηθούν παρά μόνο με τη βίαιη ανατροπή του καπιταλιστικού καθεστώτος. Με αυτόν το στόχο παλεύουμε για την ανατροπή της σημερινής επίθεσης των καπιταλιστών.

Στην πάλη αυτή, βρισκόμαστε μαζί με συναγωνιστές και συντρόφους διαφορετικών ρευμάτων και αντιλήψεων. Με όλους μοιραζόμαστε τον αγώνα ενάντια στην κυβερνητική πολιτική, την αγωνία για το μέλλον και τον προβληματισμό για την αναζήτηση λύσης από το αδιέξοδο που μας οδηγεί η αστική τάξη. Σε όλους αυτούς απευθυνόμαστε προτείνοντας άμεση απάντηση – πολιτική πρόταση που υπηρετεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Το δίλημμα που καλούμαστε να απαντήσουμε έχει ήδη τεθεί από την ίδια την αστική τάξη και την κυβέρνησή της: ή θα καταβαραθρωθούν οι όροι ζωής των εργαζόμενων συνολικά ή οι κεφαλαιοκράτες – πιστωτές θα χάσουν τα κεφάλαιά τους και θα στερηθούν την ιδιοκτησία τους. Άλλωστε, είναι οι κεφαλαιοκράτες που απαντήσανε στην κρίση υλοποιώντας στόχους που μοιάζανε «ανέφικτοι» ένα χρόνο πριν, ανεβάζοντας τον πήχη για το εργατικό κίνημα που είναι υποχρεωμένο να θέσει αντίστοιχης ποιότητας στόχους. Πολιτική λύση που υπηρετεί τα εργατικά συμφέροντα μπορεί να υπάρξει μόνο με απαλλοτρίωση κεφαλαίων και επιχειρήσεων, δηλαδή με την απώλεια μέρους της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών.

Η μονομερής διαγραφή του χρέους, δηλαδή η απαλλοτρίωση των κεφαλαίων των καπιταλιστών – πιστωτών είναι η πλέον αναγκαία προϋπόθεση για την άμεση άρση όλων των δυσμενών επιπτώσεων στη ζωή της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων στρωμάτων και συναρτάται με μια σειρά άλλων μεταβατικών στόχων.

Απαλλοτρίωση συνιστά και η απολύτως αναγκαία **κρατικοποίηση όλων των τραπεζών χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο**. Άλλωστε, η διαγραφή του χρέους συνεπάγεται την απώλεια τεράστιων κεφαλαίων για τις τέσσερις μεγαλύτερες ελληνικές τράπεζες, που κατέχουν ομόλογα του ελληνικού δημοσίου ύψους 40 δις. ευρώ την ώρα που τα «ίδια» κεφάλαιά τους ανέρχονται μόλις σε 25 δις. ευρώ.

Η υλοποίηση των παραπάνω συνδέεται αναγκαστικά και με τα αιτήματα της **κρατικοποίησης των μεγάλων επιχειρήσεων και της δήμευσης της εκκλησιαστικής περιουσίας**, καθώς θα ήταν παράδοξη η κρατικοποίηση τραπεζών αφήνοντας στους τραπεζίτες και τους μεγαλομετόχους των τραπεζών τον έλεγχο και την κυριότητα των υπόλοιπων επιχειρήσεών τους.

Απολύτως αναγκαία είναι και η δήμευση της υπόλοιπης εκκλησιαστικής περιουσίας (πέρα από τις μετοχές της εκκλησίας σε τράπεζες και μεγάλες επιχειρήσεις), ο χωρισμός της Εκκλησίας απ' το κράτος και η αποδημοσιοϋπαλληλοποίηση του κλήρου.

Η εκπλήρωση των παραπάνω πολιτικών στόχων, δηλαδή η απαλλοτρίωση τμήματος της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, είναι ασύμβατη με την παραμονή της χώρας στην **Ευρωπαϊκή Ένωση** – φρουρό της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών και της αστικής κυριαρχίας, είναι ασύμβατη με την παραμονή της Ελλάδας στο **NATO** και την ύπαρξη των Βάσεων.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα επιβάλλει την υποχρέωση όλων των πολιτικών προσώπων που διαχειρίστηκαν δημόσιο χρήμα σε δημόσιο απολογισμό και τη **δήμευση των περιουσιών των καταχραστών**.

Με την εκπλήρωση αυτού του πολιτικού προγράμματος μπορούν να **ικανοποιηθούν τα**

εργατικά αιτήματα για αξιοπρεπείς μισθούς, μείωση του χρόνου εργασίας και δουλειά για όλους. Μπορεί να γίνει διαγραφή των χρεών των εργατικών οικογενειών, ρύθμιση χρεών των εργαζόμενων μικροαστών.

Στη βάση του παραπάνω προγράμματος καλούμε σε ενότητα όλους όσους παλεύουν για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, ανεξάρτητα από την αφετηρία από την οποία ξεκινάνε και ανεξάρτητα από το δρόμο που επιλέγουν για την εκπλήρωση των σκοπών τους.

Σαν κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ απευθυνόμαστε σε όλες τις δυνάμεις και τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος για να συμφωνήσουμε στην κοινή πάλη για τους παραπάνω στόχους, διατυπώνοντας μια άμεση και συγκεκριμένη λύση υπέρ των συμφερόντων της εργατικής τάξης και δίνοντας πολιτική προοπτική στους αγώνες. **Το πρόγραμμα αυτό είναι επαρκές για τη συγκρότηση πολιτικού μετώπου που θα είναι παρόν σε όλες τις μάχες: στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο κίνημα της νεολαίας, στις πολιτικές μάχες και τις εκλογικές αναμετρήσεις.**

Σταθερή θέση μας είναι ότι η ολοκλήρωση αυτού του προγράμματος δεν μπορεί να υπηρετηθεί από κοινοβουλευτικές και ρεφορμιστικές αντιλήψεις, αλλά απαιτεί να διανύσουμε ολόκληρο το δρόμο μέχρι την επαναστατική ανατροπή και δεν θα σταματήσουμε να προσπαθούμε να πείσουμε γι' αυτό όλους τους συντρόφους και συναγωνιστές που διατηρούν αυταπάτες για τις δυνατότητες του καπιταλισμού.

**Ανατροπή του αντεργατικού
Προγράμματος Σταθερότητας**

Μονομερής διαγραφή του χρέους

Να χάσουν τα κεφάλαιά τους οι εγχώριοι και διεθνείς τοκογλύφοι αντί να ληστευθεί η εργατική τάξη και τα εργαζόμενα στρώματα για να πληρωθούν οι απαιτήσεις των καπιταλιστών – παράσιτων

**Έξοδος από την ΟΝΕ
την Ευρωπαϊκή Ένωση
και το ΝΑΤΟ**

**Κρατικοποίηση
τραπεζών
μεγάλων επιχειρήσεων
οργανισμών κοινής ωφέλειας
χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο
*Απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας των καπιταλιστών, αντί για κατακρεούργηση των εργατικών δικαιωμάτων***

**Χωρισμός κράτους – εκκλησίας
Δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας**

**Απαγόρευση των απολύσεων
Αυξήσεις στους μισθούς
Μείωση του χρόνου εργασίας
Δουλειά για όλους**